

Relatie → communicatie

1968 Mijn ouderlijk huis was een boerderijtje op het Brabantse zand. Tante Jans en ome Klaas, woonden in de boerderij honderd meter verder. Mijn moeder zorgde voor de acht kinderen en samen zorgden mijn ouders voor al het boeren werk. Gepraat werd er niet veel. Het doen, daar ging het om. Tante Jans, een oude boerenvrouw, had het genot van het moederschap, slechts een keer mogen smaken. Haar zoon was volwassen en zij had verder niet veel meer te doen dan de stoep vegen. Dat deed ze dan ook veelvuldig, liefst als er iemand langs kwam fietsen om haar honger aan een praatje te stillen. Mijn vader had er de pest aan. Dat eeuwige vrouwengeklets, allemaal tijdverspilling. Er waren dagen dat Tante Jans smorgens om 7 uur al op haar klompen het zandpad af kwam, zich in de keuken posteerde en mijn moeder gade slaand die ploeterend haar kroost op tijd in de plooi probeerde te krijgen legendarische woorden sprak. De woorden die al meerdere generaties een 'topic' zijn in de wijde omtrek en een schoolvoorbeeld van het niet opvangen van non-verbale signalen. Het waren deze woorden: 'Ja Marie, ik kom efkes buurte, ik heb unnen buik vol proat..'

2013 - Het was eind juli en ik kwam na een korte wandeling terug bij mijn werkplek. Naast de lantaarnpaal stond een gezette man, een zestiger. Hij hield zich vast aan de lantaarnpaal maar moest de stoep oversteken om in de taxi te kunnen stappen die hem, kennelijk na zijn doktersbezoek, op kwam halen. Ik zag dat hij huiverde voor de oversteek van 1.50 m.; de stoep lag bezaaid met de bolletjes van de lindebloesem en zijn beide voeten waren op ambachtelijk wijze (door een collega?) met theedoeken in gepakt met behulp van veiligheidsspelden. Ik schoot hem met een arm te hulp, nog snel vroeg ik eerst: 'kan ik u helpen?' 'Nee' zei hij, 'ik zal het zelf moeten doen, ik heb de vierdaagse gelopen en mijn voetzolen zijn hierdoor totaal verwond. Eigen schuld'. Beiden schoten we in een hartelijke lach en moedig maar gekweld trotseerde hij de 'balletjes' op de stoep.

2017 Het was 'n oktobermiddag dat ik in de winkel stond en af moest rekenen. De zon hing laag en een sterke herfstzonnestraal scheen recht in mijn gezicht. Ik voelde een nies op komen. De kassière keek me aan en zei: 'Dat is dan achtenveertig euro.' Ik zag haar gezicht 'ver-onzekerden' door mijn 'bijna-nies-gezicht' en ze vroeg: 'Is het te veel?' 'Ach nee, 'zei ik, 'ik voel een nies opkomen.' Samen moesten we er even hartelijk om lachen. Ik rekende af en liep opgeruimd de winkel uit. Mooi toch aan de laatste situatie, dat de jonge vrouw 'iets' aan me zag wat een vraag opriep en deze ook stelde. Het lachen was zo heerlijk, er bleek iets anders te zijn dan zij dacht, dat werd duidelijk door haar vraag. Vragen stellen, een wondermiddel!

Hebben veel communicatieproblemen niet te maken hebben met het feit dat we signalen missen; verbale of non-verbale? Er we er dan op los interpreterend associërend verdwalen in onze gedachtenspinsels?

En vraagt 'n relaties niet om communicatie? En is communicatie luisteren? Ook naar de non-verbale signalen? Vraag maar aan mijn vader waar door gebrek aan communicatie is er geen vruchtbare relatie met de buurvrouw tot stand kwam.

Een mooie wintertijd en laat de zon maar in je gezicht schijnen. Al weet je wat er van kan komen.

Marion